یادونه او دردونه

شاعر

جاوید احمدزی

یادونه او دردونه

شاعر

جاوید احمدزی

خپرندوی

پخپله شاعر

چاپکال

۱۳۹۳ل

چاپشمېر

۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی

اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۶۳۹۳۸۳

ډیزاین

سپین سهار

ډالۍ

خپلې ګرانې او قدرمنې مورکۍ ته!

شاعري ته اړ شوی احمدزی

دا دستور دی چې له درده زګېروي خېژي
ګینې ښـــــه و د رحمان له شاعـــــرۍ

احمدزی غریب خو شاعر نه دی
مساپر دی چه دا کار او بار کړي

کله کله شاعري د هغه درمل په څېر شي، چې که زخم سوځوي، نو رغوي یې هم، رحمان بابا شاعري د درد زېږنده بولي او حمید بابا د زړه خوناب او دمړي له خولې ختلی دم.

اروا پوهنه بل چا ته په زړه کې د هغو پرتو افکارو، اندېښنو او غمونو بیانول، چې د انسان د ازار او ازیت لامل ګرځي، له زړه نه ددغه ځورووونکي او سوزوونکي بار د کوزولو ښه وسیله ګڼي.

ډېری هغه خلک، چې له خپل دردېدلي او ټپي زړه د دردونو د څرېکو د کرارولو او درملنې بله لار نه مومي، نو شاعرۍ ته مخه کوي، د خپل زړه د غمونو او احساساتو پر سګروټو د هنر سرې زمزمینې اوبه شیندي او تاو یې د شعر له اسویلیو بهر راوباسي.

ښاغلي جاوېد احمدزي هم همدغو غمونو، اندېښنو، احساساتو، افکارو، خیالونو، یادونو او خاطراتو پکو کړی او دا چې بله لار یې نه ده موندلې، نو شاعرۍ ته اړ شوی دی.

احمدزی د بلجیم د پرمختللي هېواد په اسمانځکو، نڅاځایونو، ګلبڼونو، ګلکځونو

او رنګینو واټونو او محلونو کې هم ځان یوازې احساسوي، په زړه کې یې د جنګ ځپلي هېواد اوجګړو ځپلو بېوزلو هېوادوالو مینه او یادونه څپې او غورځنګونه وهي او په سترګو کې یې په کلي کې د پاتې شوې معشوقې او د خپل کلي د خړو کوڅو، خړکیو کورونو او خړکیو جوماتونو خړکې تصویرونه رغېږي، همدغه خیالونه او یادونه یې احساس تخنوي او شعر لیکلو ته یې اړباسي.

پرون مې د جومات پېتاوی رایاد شو
قسم چې لاترواسه مې خوږېږي زړه

هغه ته د بهرنیو ملکونو عشرتونه، مستۍ او نڅاګانې خوند نه ورکوي، په دغو عشرتونو کې ګډون او پکې د خپل فرهنګ او کلتور هېرول د ځان لپاره عار ګڼي او نورو ته هم ددغو ارزښتونو د نه هېرولو سپارښتنه او لارښوونه کوي.

مـــکړه د پردو خویونه یاره بې پښتو به شـــی
زده د کړل عجب چلونه یاره بې پښتو به شی

زه او تـــــه پښتانه یو او پښتانه به یادیـــــږو
خیر که دې ولید ملکونه یاره بې پښتو به شی

او یا داچې:

نه مې ارام شته نه مې قرار شته
نه مې خزان شته نه مې بهار شته
په غمونو کې ډوب یم ډوبیږم
نه مې هېواد شته نه مې ګلزار شته

زموږ ځینې هېوادوال چې کله بهرنیو هېوادونو ته ولاړ شي، نو بیا هرڅه هېروي، شپه او ورځ له هرې روا او ناروا لارې یوازې او یوازې د پیسو ګټلو او زرو او شته و

ډېرولو لپاره هڅه او هاند کوي، له هیڅ روا او ناروا کاره مخ نه اړوي او خپل وقار او حیثیت د پیسو او زرو قرباني کوي، خو احمدزی داسې نه دی، هغه د ټولې نړۍ زر او زور، پانګه او شته د خپل حیثیت او وقار له یوې زرې سره هم نه برابروي او دا ټول ورته د «د سپي په مخ کې پراته هډوکي» ښکاري او په ډېر ویاړ وایي:

زر څه وي زور څه وي مال څه وي په عشق کې
نـــــادان نه یم چې دې څیزونو کې ورک شم

هغه که زر او زور هم غواړي نو د ځان لپاره نه بلکې «د دلبرو صدقې» او د خدای د مخلوق د خدمت، پالنې او ژغورنې لپاره یې غواړي.

احمـــــــــــدزیه د مظلوم مرستې ته ورشه
اوس خو د قوم مشرتوب ستا په سر دی نن

احمدزی د «زه او زما ضمیر» تر سرلیک لاندې په یوه اوږد نظم کې له خپل فرهنګ، هېواد او هېوادوالو سره خپله رښتینې بې کچه مینه په ډېرو ساده، خو له احساسه ډکو ټکو کې څرګنده کړې، چې دلته یې د لیکنې اوږدېدو له امله راوستل اړین نه ګڼم، خو تاسې ښاغلي او اغلې لوستونکي یې په همدې ټولګه کې لوستلو ته رابولم.

که څه هم په دې ورځو کې زما یو ډېر نازولی او خوږ دوست د ناروغۍ له کبله د ژوند او مرګ د نړۍ پولې ترمنځ ترخې شېبې تېروي او دې اندېښنې زما د ذهن ټوله فضا نیولې، خو ځمکې ته مې د ښاغلي او منلي احمدزي صیب د غوښتنې د غورځولو جرات ونه کړ او د اندېښنو او ژور خپګان د سېلابي څپو په ناکرار حالت کې مې بیا هم د ښاغلي جاوېد احمدزي ددې ټولګې ټول شعرونه او نظمونه ولوستل.

داسې ښکاري، چې احمدزي د شعري تلازماتو او چوکاټونو ډېر خیال نه دی

ساتلی یوازې هڅه یې کړې ده هرډول چې وي خپل درد او احساس د شعر په ژبه له خپلو لوستونکو سره شریک کړي، خپل افکار، احساسات او خیالات خپلې معشوقې، هېواد او هېوادوالو ته ورسوي او له دې لارې د مسافرۍ په دیار کې د خیال په جادویي څواک هره شیبه خپل سر په هېواد کې د خپلې پاتې شوې معشوقې او خوږمنو هېوادوالو پر اوږدو کېږدي او خپل غمونه وژاړي.

که د ښاغلي احمدزي شعرونه د هنري معیار په دې تله وتلو، چې: «شعر په زړه کې د پرتو احساساتو ترجماني ده»؛ نو د ښاغلي احمدزي ټول احساسات او افکار منلي، سپېڅلي او د قدرونې وړ دي، ځکه هغه تل د یو پرمختللي هېواد په خوندونو او مزو کې د هېواد او هېوادوالو د غمونو او اندېښنو پر سکروټو ناست، د خپل جانان تصویر یې مخې ته ایښی، خوبونه یې پرځان حرام کړي او تل یې له دغو غمونو له امله ژړلي دي.

زما پر هېواد باندې بل اور دی زه به څه خوب وکړم
نن ټول ژوندون راته پیغور دی زه به څه خوب وکړم

یا دا چې:

احمدزی به دې تصویر ته همیش ژاړي
قسم تل به یې په اوښکو صفایي کـړم

یا هم دا چې:

ای! د کلي اشنا ته نن په خندا شه
د ښار زخمونو ته مې یو څه دوا شه

لکه وړاندې چې مې وویل، ښاغلي احمدزي یا خو د خپلو افکارو او احساساتو د بیان او ارائې پروړاندې شعري اصول، تلازمات، چوکاټونه او اوسني معیارونه او غوښتنې په پام کې نه دي نیولي، بلکې هڅه یې کړې ده یوډول نه یوډول خپل افکار او خیالونه خپلو لوستونکو ته ورسوي، ځکه نو هغه په خپل شعر کې د

بدیعي اصولو او هنري ښکلاییزو تلازماتو پروا نه ده ساتلې او څه یې چې په زړه کې وو، په بشپړې رښتینولۍ یې په ساده او عامیانه ژبه لکه هندارو صفا صفا د خپلو لوستونکو مخې ته ایښي دي.

همدا لامل دی چې د ښاغلي احمدزي په ډېرو شعرونو کې د نورو برخو ترڅنګ شعري وزن او آهنګ هم ډېر نه دی ساتل شوی. د هغه ډېری شعرونه د بهرني وزن یعنې د څپو د شمېر له پلوه ډېره نیمګړتیا نه لري، خو د داخلي وزن یعنې د ویونو او کلماتو ترمنځ د آهنګین ترښت، سلاست، روانیت او همغږۍ له پلوه څه نا څه نیمګړتیاوې او ستونزې لري.

د هغه ځینې شعرونه داسې دي، چې که په یو بل ډول ولیکل شي یا څپې یې کمې یا زیاتې شي او تر پایه په هماغه وزن او آهنګ ولیکل شي، نو ښه شعرونه ترې جوړېږي، لکه دغه دغه شعر:

دغه درې په ډېر ورو ورو په کرار کرار خراب کړم
یـو دلدار دویم اغیار درېیم روزګار خراب کړم

که دا شعر داسې شي چې:

درېو ورو ورو کرار کرار خـــــراب کړم
دلدار، اغیار او بل روزګار خراب کړم

او تر پایه په همدې وزن او آهنګ ولیکل شي، نو زما په اند ښکلی شعر به ترې جوړ شي.

همداراز په ډېرو بیتونو کې که یې کلمې سره لږ وړاندې وروسته شي نو د بیت آهنګ او روانیت هم پخپله پرې سمېږي، خو ښاغلي احمدزي ډېر سر پرې نه دی خوږولی او یوازې یې د خپل فکر او احساس د لېږد او انتقالولو ډېر خیال ساتلی دی.

زه یې دلته یو څو بېلګې راولم او قضاوت تاسې ته پرېږدم:

ابراهم(ع) لره تا اور لکه د گل کړو
نمرود د زمانې خو به رسوا کېږي

که دا بیت داسې شي، چې:

ابراهم(ع) لره تا اور لکه د گل کړو
خو نمرود د زمانې به رسوا کېږي

یا هم دا بیت:

ستا په حکم څوک پاچا شي، څوک گدا شي
هر یو ناشـــــــــکر شي، ژر به فنا کېږي

که ددې بیت دویمه نیم بیتي هم داسې شي، چې:

چـــــې ناشکر شي نو ژر به رســـــوا کېږي
فکر کوم بیت به خپل وزن او آهنگ بیامومي

دا بل بیت هم وگورئ:

اې گـــــــریوانه په اوښکو دې لمدومه
زه لکه شبنم ستا په نصیب خور پروت یم

که داسې شي، چې:

لمدومه دې په اوښکو اې گریـــــــــوانه
لکه پرخه ستا پر بخت باندې خور پروت یم

نو فکر کوم سلاست او روانیت به پیدا کړي.
همداسې نورې ډېرې بېلگې یې په همدې ټولگه کې لوستلای شئ.
احمدزي صیب ته د لا ښکلې شاعرۍ په هیله!

عبدالغني (هاشمي)
د میدیوتیک افغانستان مرکزي دفتر – کابل
د ۱۳۹۲ لمریز کال د مرغومي ۲۵مه

حمد

چـــې مـــې پـــه ژبـــه د اللّٰه(ج) ثنـــا کېـــږي
لـــویه ربـــه هـــر څـــه ســـتا پـــه رضـــا کېـــږي

هغـه دم چې پـه لوسـتل د پاک کـلام شـم
زړه مې صفا شي هم روح مې صفا کېږي

تـه عالـم یـې تـه خـالق د ټـول جهـان یـې
زه عاصـي یـم، لـه مـا سـهوه، خطـا کېـږي

ابراهیـــم(ع) لـــره تـــا اور لکـــه د گـــل کـــړو
نمـــرود د زمانـــې خـــو بـــه رســـوا کېـــږي

د نوح(ع) بېړۍ په سین کې چېرته ډوبېږي
پـــر ځمکـــه واړه د رب پـــه ســـلا کېـــږي

ستا په حکم څوک پاچا شي ،څوک گدا شي
هـــر یـــو ناشـــکر شـــي، ژر بـــه فنـــا کېـــږي

خدایه په نصیب مې د کعبې دیدار کړې
پـه اخـلاص بـه مـې قبـوله دعـا کېـږي

Pukhto.Net پښتو

مسافر

لمبو سوی یم په غاړه د ګور پروت یم
«د ایرو غونډۍ سپک شوی په اور پروت یم»

هم مې هلته هم مې دلته قدر نشته
یو د کفر بل د اسلام په تور پروت یم

پروت یم د غنې جال کې وینې مې څښي
بېچاره یم، مسافر یم سر تور پروت یم

ای ګرېوانه په اوښکو دې لمدومه
زه لکه شبنم ستا په نصیب خور پروت یم

ځواني مې د خارج کارونو وخوړه
لکه بې پلاره ماشوم په هر لور پروت یم

نه ګودر شته نه د پېغلو شورماشور شته
ډېر وخت نه ارمانجن د هغه شور پروت یم

احمدزي ته په پښتو ښکنځلې وکړې
زړه کې به وایم چې اوس په خپل کور پروت یم

غزل

نن مې بیا په هغې ښکلې لږ نظر شو
اف! عجب درد مې دننه په ځیګر شو

ستا له ښایست نه لمر سوزي سرې لمبې کړي
ماښام بیا د پورې غر شاته سنګر شو

عشق لکه د خس سپک کړمه، دروند پښتون وم
محبت مې زړه ته راتېر په هنر شو

دا ستا رنګین خیال چې ذهن ته راغی
دا زما وران غزل سم لکه ګوهر شو

تا چې زما نوم په خپله خوله واخیست
بل اختر به څه کړم اوس په ما اختر شو

ستا په مخکې تنها دغه نه شم ویلی
تا سره مینه لرم راته لوی غر شو

احمدزیه راته ښکاري چې مین شوې
ستا ځای کور که نه په پښو کې د دلبر شو

غزل

ای! د کلي اشنا ته نن په خندا شه
د ښار زخمونو ته مې يو څه دوا شه

سپينه يې، سپينه وايې، سپينه ياري کړې
زه هم سپينه سپينه وايم چې زما شه

طالب به زه، آدم به زه، قيس به زه شم
ته گل بشره، ته درخو، ته مې ليلا شه

لگه پتنگ چې اور کې سوځي غږ نکړي
داسې مې ژوند په پټه خوله زار له تا شه

د غرونو کاڼي گاټي ستا مستي غواړي
په څېر د غرځنۍ مسته بې پروا شه

يک تنها د چنار سيوري لاندې ناست يم
ستا دې قسم وي چې لره را پيدا شه

د لري ښار نه بيمار او ستړی راغلم
اوس دې غريب احمدزي ته مسيحا شه

غزل

ستا يادونو د عمرونو سودايي کړم
زما توبه ده که به بيا اشنايي کړم

سباناري کې مې غم خوراک څښاک شي
مينې څه عجب غمجن په سبايي کړم

نصيب کې مې ديدن نشته، مسافر يم
ډېر بيمار، رنځور دغه ستا جدايي کړم

دا لس دولس کاله مې بېلتون کې تېر شو
تر کومې به ستا د وصال گدايي کړم

تا د پښتو رواج ته غاړه کېښوده
ما په زړه تېره کېښوده دانايي کړم

احمدزی به دی تصوير ته همېش ژاړي
قسم تل به يې په اوښکو صفايي کړم

Pukhto.Net

غزل

چې د عشق له بابه ساز کړم تل حرفونه
خاورې به مې زده شي د دنیا علمونه

زړه مې لکه د فلسطین ځمکه سوځي
اسراییل ودانوي په کې کورونه

ربیار هم په یو لیک څو څو کاله تېر کړي
د مېږي په اوږو بار زما خطونه

کله کله خو په سوچ کې داسې ډوب شم
لکه په ویښه چې څوک کوي خوبونه

دننه خوږ ځیګر مې لمبه لمبه شي
چې رایاد شي د ځوانۍ هغه وختونه

یا خو مې رنځ په قسمت دی نه رغېږم
یا خو زما د یارۍ نشته خوندونه

احمدزیه د غمونو ټېکه دار شوې
ته همېش لیکې له درده ډک شعرونه

غزل

چې ستا له مخه لرې شو نقاب دغه نن شپه
زما خراب خو شو خانه خراب دغه نن شپه

که غم دی که درد دی که زخم دی یا پرهار دی
دا همه به له زړه نه کړم ځواب دغه نن شپه

چې یار ته مخامخ شوم، داسې خوله خوله شوم
ته به وایې که پروت یم په پنجاب دغه نن شپه

رقیبان دې چیغې سورې کاندي پروا نکړم
خس اوخاشاک به ورک کاندي سېلاب دغه نن شپه

د هجران وچکالي ځپلی وم، ډېر تږی وم
د زړه دا سپېره دښته شوه سېراب دغه نن شپه

زاهده! زما او ستا حساب کتاب خو تل وي
بس د نننۍ شپې مکړه حساب دغه نن شپه

لکه لېوني سړي احمدزی بیا بیا وایي
زما خراب خو شو خانه خراب دغه نن شپه

زیندی

د عمرونو عمرونو مساپر افغان دار ته خېژوي
ځومره اسانه بې پرسانه یو انسان دار ته خېژوي

د غرغرې رسی ته چې منصور غوندې په مینه ګوري
اې مرګیه! بیا سپین سرې په سپین میدان دار ته خېژوي

جلاده! پام کوه چې په سپک نظر ورته ونه ګورې
ستاسو خپل مشران ستا په لاس ستاسو مهمان دار ته خېژوي

په ژړا له کور نه راوتی، په خندا ته روانېږي
ځار دې له خندا نه شم هغه په ما ګران دار ته خېژوي

چارواکو لږ شانته فکر وکړئ؛ دا نن چې اعدامېږي
داسې سوچ وکړئ لکه چې ستاسو سلطان دار ته خېژوي

وطن کې یې ماشومان وایي چې پلار به مو ژر راځي
خو څه پوهېږي چې د دوی د زړه ارمان دار ته خېژوي

احمدزیه تا خو د ښکلو پېغلو صفتونه کول
اوس سرې شوې اوس دې د ګل په شان خپلوان دارته خېژوي

غزل

دغه درې په ډېر ورو ورو په کرار کرار خراب کړم
یو دلدار دویم اغیار دریم روزګار خراب کړم

د عشق په جواری کې مې د ځوانۍ خوبونه بایلود
زه لا پوخ جوارګر نه وم، د مینې قمار خراب کړم

یو خو ته له ځایه ښایسته یې، بل لوڅ مخ ګرځې
ستا دغه کار دغه ادا دغه رخسار خراب کړم

بانه دې لکه ستنې د مفتون په زړه ښخېږي
توبه له دې خونخوارو سترګو چې دیدار خراب کړم

څه ښه متل دي (چې زور نه لرې برېت مه لویوه)
ومه کمزوری د زورورو ناتار خراب کړم

د یو یو بیت لپاره تل شپې راباندې سهار شي
بس دغسې شاعرې دغسې اشعار خراب کړم

احمدزیه ګوره سم پښتون شه یا سم مین شه
چا ته کله پته ده چې کوم یو پرهار خراب کړم

Pukhto.Net

غزل

چې مې خواته راشي، زړه مې په درزا شي
کله مې رضا شي، چې له ما جدا شي

اف! قاتل بانه دې بیا کوي قتلونه
جلادان خو تل مقتول لره سلا شي

مجنون به سل ځلې پر ما آفرین کړي
که یو ځل مې خبر د سر له غوغا شي

اې د جګو غرونو لېونی جانانه
لېوني به د ښار خلک په رښتیا شي

ستا په شونډو کې مسکا، سترګو کې حیا
زما ژوند ته دغه دوه خیزه بلا شي

مورې څه له سپېلني راته لوګي کړې؟
د عشق رنځ چېرته روغ په دم او دوا شي

ستا په ساده کتو په ساده خبرو
دا ساده احمدزی به اخر رسوا شي

غزل

زه چې ستا د زړه خان وم د زړه سره
ته مې ځان زه دې ځان وم د زړه سره

زمونږ د مینې مسته دنیاګۍ وه
ته پېغله وې، زه ځوان وم د زړه سره

ځیني وخت به مې منګي درماتول
لږ شوخ وم، لږ هم وران وم د زړه سره

له ما نه به زر زر مروره شوې
خو په تا باندې ګران وم د زړه سره

دا اوس چې بې له یاره سودایي یم
کله په دغه شان وم د زړه سره

سږ کال احمدزی بې جانه غوندې دی
هغه تېر کال ستا جان وم د زړه سره

غزل

زه تورن یم، ستا په تور ستا زړه له ما نه تور
ای د سترګو توره تورې خاورې به شم نور

خونې بڼو دې داسې چارې پر ما وکړې
لکه کافر لښکر چې وکړي د چا پر کور

د زړه خبرې په سترګو کې وي متل دی
په سترګو کې شرر ګرځوم، په زړه کې اور

چې له ډېره ضده مخ پټ کړې په سالو کې
څوک کله کاندي په مین دومره ظلم زور

وی مې دا حال مې ولې هره ورځ بتر شي؟
وې یې چې ډېر ښه وشو، بند کړه دا شراوشور

په نن او سبا او بل سبا مې ژوند تېر شو
د ځوانۍ فصل مې آشنا وربېل په لور

احمدزیه آفرین شه په دې شوخ غزل
په سپینه ږیره چې نه ډارېږې له پېغور

غزل

یوه نه دوه نه درې نه د ښکلو ډېرې کانې دي
د مینو وژلو ته بانو پسې بانې دي

دا مې د دلبر په مخ یو څو خالونه ښکارېږي
که په ازبکي ټیکله د خشخاشو دانې دي

ستا خو زلفې د خیاله زنګېدې باد پرې بد نام شو
یا باد ته شې غصه یا ما ته، څومره دې مانې دي

زما فکرونه، زماخوبونه، زما ټول ژوندون
تا نه شي لوګي له تا ځار همدغه مې تالې دي

د میاشتو میاشتو د کلونو مساپره یاره
ځکندن ته مې راشه، نورې ختمې زمانې دي

احمدزیه ستا د لوکسو ښارونو سره څه کار ؟
تاسره دې جېب کې یوائې لس دولس انې دي

Pukhto.Net

پوښتنه او ځواب

ما ویل هو هو ظالمې څومره نازېږي؟
وی ها ها ته خو په مینه نه پوهېږي

ما ویل وېښتان مې په څه ژر ژر سپینېږي؟
وی په وچو لرګو لا ښه اور لګېږي

ما ویل پته دې راکړه، چېرته اوسېږې؟
وی د سپوږمۍ خور یم، ما ته نه رسېږې

ما ویل رنګ مې ولې هره ورځ زېړېږي؟
وی ته له ځایه ناروغ یې، تل چغېږي

ما ویل زړه مې صفا دی څه له ډارېږې؟
وی دروغ وایې، بېخي مې نه خوښېږې

ما ویل زه له تا ځار ته له چا ځارېږې؟
وی تا غوندې خوار د روپۍ دوه خرڅېږي

ما ویل احمدزی جیز کې پسه درلېږي؟
وی کوچی سړی یې، ته کله شرمېږې

غزل

د ملنګ په شان زه ښه یم د هر چا په مخ کې
لکه د غر مې کړې بخت بس د یو چا په مخ کې

نه پوهېږم چې حجره کې شمع ولې ژاړي
که له شرمه ویلې کېږي دا ستا په مخ کې

قلمه! نن دې بیا په رګ کې وینه بندېږي
د پښتو غزل به لیکې ته زما په مخ کې

ما ویل تر څو به د عشق اور پټ ساتم په زړه کې؟
وی داستې خبرې مکړه د دنیا په مخ کې

په پردي ملک کې خاني نه کېږي، دا متل دی
دغسې به ځان خان، خان کړې د لیلا په مخ کې

احمدزی کوچی سړی دی، صفا وینا کوي
ژبه یې بنده بنده شي د اشنا په مخ کې

ثلوریزه

د رقیب په نرمه ژبه په نرمه وینا مه نازېږه
گوره د ژمي په لمر د غلیم په خندا مه نازېږه

دا نن چې اشنا له اشنا سره خبرې نا اشنا کړي
د قصاب په اشنايي باندې گرانه اشنا مه نازېږه

ثلوریزه

اوسپنه چې ثومره ټکېږي، هغومره پخېږي
د پښتون بچي هروخت ورو، ورو میدان ته گرمېږي

دښمن یې مدام پر مېنه ورشي خو دا یې هېرشي
هغه ثوک چې اور ته نژدې کېږي اخر سوځېږي

غزل

سترگې نه پرانیزم، خوبونه په کې ساتم
گله هره شپه ستا یادونه په کې ساتم

د کمیس پاس جېب مې چې زړه سره نژدې دی
یواځې د جانان خطونه په کې ساتم

ته به وایې زړه زما سمه خزانه ده
هر دهلېز کې رنگ، رنگ غمونه په کې ساتم

وی یې ثه له دې سینه سوځي تل چغېږي؟
وی مې چې عاشق یم، اورونه په کې ساتم

د احمدزي اغزن ژوندون اغزنه برخه
خو ستا کمخو ته به گلونه په کې ساتم

غزل

نن مې ډېره یادېدې ما ویل خبر به دې واخلم
زما اوښکې بهېدې ما ویل خبر به دې واخلم

کابل کې سره هوا خېمو کې هلمندي ژړا
څنګه واورې ورېدې ما ویل خبر به دې واخلم

غزلې به په څېر د سپېلني درته لوګي کړم
کاش چې ته په ګرمېدې ما ویل خبر به دې واخلم

ستا هغه دنګه ځواني، دنګه ونه، دنګه غاړه
اُف، بند په بند ماتېدې ما ویل خبر به دې واخلم

قسم چې پرون مې ډوډۍ ستوني نه نه تېرېده
سلګۍ مې نه درېدې ما ویل خبر به دې واخلم

احمدزیه تر څو به د ویر په تغر ناست یې
څه له یار نه شرمېدې ما ویل خبر به دې واخلم

Pukhto.Net پښتو

سوالګره پېغله

یوه غریبه نجلۍ په مخه راغله
ته به وایې چې سپوږمۍ په مخه راغله

د مخ په لیدو مې سترګې برېښېدلې
قسم ما په زړه کې ګوړې ماتولې

ځان ته مې ویل چې مین شوی ځوانه
مینې نه بغیر زندګي شوه ګرانه

ښکلې پېغله ورو راته په خندا شوله
خوړلو ته سمه لکه حلوا شوله

Pukhto.Net پښتو

ای! د زړه سره ومنه سلامونه
حکم کوه پر ما څه دي ستا حکمونه

هغې هم په داسې شانتې ځواب راکړ
پرې شوي د ظلمونو ټول حساب راکړ

ویلې چې زه یتیمه پښتنه یمه
مجبوره یمه ، خو ډېره درنه یمه

زه هم تل د ناوېتوب ارمان کومه
تا غوندې هوس د یو جانان کومه

خو نن سوالگره یمه، خیرات غوارمه
له تا نه ستا د ځوانۍ ذکات غوارمه

که ته پښتون یې وچ مې د سترگو نم کړه
یو څو روپۍ راکړه، درد مې د نس کم کړه

غزل

زړه چې په درد شی خوبونه شي مرور مرور
د عشق ښونځي کې درسونه شي مرور مرور

د اوښکو په دریاب کې مې د ژوند کښتۍ ډوبېږي
نور نو د صبر بندونه شي مرور مرور

بازار ته چې لاړ شم د بورې په ځای مالگه راوړم
داسې سړي نه فکرونه شي مرور مرور

تر څو به یخ وهلي اسوېلي گوگل کې ساتم
اخر ستوني کې اهونه شي مرور مرور

شاعري هم عجب کار دی کله ډېر څه ولیکم
کله بیا ما نه شعرونه شي مرور مرور

زما پر وطن یلغار دی دلته جنگونه دي
دا ځکه په مونږ ناتار دی دلته کانونه دي

د پښتون په سر ګذار دی دلته چلونه دي
یو شوی ورته اغیار دی دلته لالونه دي

سینه د یتیم پرهار دی دلته ظلمونه دي
شهید شوی یې خور پلار دی دلته غمونه دي

څوک د لستوڼي ښامار دی دلته عیبونه دي
څوک غلط یا ډېر مکار دی دلته مکرونه دي

په تبر مات هر چنار دی دلته ګلونه دي
د ښکاریانو جوړ ښه ښکار دی دلته سرونه دي

د کار په وخت کې بېمار دی دلته خوبونه دي
تش خبرو ته تیار دی دلته حرفونه دي

بس یو ګرم د غم بازار دی دلته دردونه دي
د افغان په کې روزګار دی دلته سوچونه دي

اوس څه نا څه قوم بیدار دی دلته مېړونه دي
یو کرم د رب پکار دی دلته سوالونه دي

غزل

څه به وکاږم تعریف د شهلا سترګو
زه خو یې لوټلی یم د اشنا سترګو

درې څېزه زما دلېوتوب سبب شول
یو خال بل تور حجاب درېیم همدا سترګو

جانان د بام پر سر زه د ونې لاندې
په دا پټ پټ کتو کړمه رسوا سترګو

دا زرکه ده چې راځي که مې یار راځي
یا څه غلطي شوې ده له ما سترګو

د سترګو تور د سر وېښته مې سپین شول
اوس ارمان کوم د هغه بینا سترګو

احمدزی تل د اور په مجمر کې سوځي
بس راکړې مدام دغه سزا سترګو

غزل

خیر که نن هیڅ نه وایې سبا خو را ته ووایه
ای ! د زړه ارمانه ربتیا خو را ته ووایه

زه به کچکول په غاړه درشم ستا تر دروازې
ته سالو کې څه په خندا خو را ته ووایه

عشق کې ورځ تر بلې خرابېږم رنګ مې زېړ دی
زما طبیبه څه دوا خو را ته ووایه

پوهېږم چې لاره کې لوی لوی ګړنګونه دي
ولې مې ړوند بولې بینا خو را ته ووایه

دلته بام ته ختل د سر خطر لري ګرانې
دېواله له شا نه اشنا خو را ته ووایه

احمدزی که اور کې سوځي بې پښتو به نشي
ستا چې نه خوښېږم صفا خو را ته ووایه

غزل

نن چې آشنا کوې نا آشنا خبرې
د ماشوم په شان کړې بې پروا خبرې

که زه خپله ژبه خپله مېنه ستایم
په تا ولې بد لګي ربتیا خبرې

ما ته دا غلې شي ګوته تل په خوله ږدي
بس زړه کې مې پاتې شي بلا خبرې

جانان هر یو ته د زړه په غوږو غوږ و
یواځې یې نه منل زما خبرې

قلم مې له ګوتو نه ولېږي خوب راځي
سبا ته به کوو د سبا خبرې

د احمدزي په سینه کې ډېر، ډېر څه دي
کله شي هر چا ته د هر چا خبرې

Pukhto.Net

غزل

لکه د وربخ زه یمه سرگردانه
کله دلته کله هلته بې مکانه

راغلم تر دي ښار په لټون د هغه یار
نښه یې دا چې ده مسته غزلخوانه

په تپوس پوښتنه لندن پیدا کېږي
ځکه خلک در روان دي انگلستانه

برخه کې مې تل د اشنا غمونه دي
اوس غم دې راته خوږ دی د زړه ارمانه

تا د مینې ماڼۍ جوړه کړه په هند کې
دلته جونگړو کې سل، سل شاه جهانه

مدام احمدزی ستا له دره تش لاس ځي
غریب باندې ته هېڅ نه شوې مهربانه

غزل

پر دغه ښار چې تېرېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي
ښکلي د هر چا خوښېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

شېرینو چې چیغه کړه د مومن خان په سترگو تیاره شوه
د شپې هر سړی ډارېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

د مینې سمندر کې چې سم ورگډ شي، بېلتون پرې راشي
له تندې بیا چغېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

یو د اشنا یاد دوهم د وطن باد درېیم غماز بدزاد
مساپر ته ټول یادېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

د ستنې له سوري نه تېرېدل خو د هر چا کار نه دی
عاشقي داسې سختېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

شاعري گوره څومره گران کار دی د زړه وینې وچوي
د غریب خونه رنگېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

احمدزی پښتون وو، چې پښتنې ته یې د زړه حال وویل
بل ته یې سر نه ټیټېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

غزل

دا زما پر زړه داغونه ښایسته ښکاري
لکه ستا د مخ خالونه ښایسته ښکاري

څو ځلې وکړې وعده بیا ماته کړې وعده
د دروغجنې لفظونه ښایسته ښکاري

ما ته یار یو د پاسه سل کنځلې کړي
نوې یارۍ کې جنګونه ښایسته ښکاري

د شمعې په دود جانان تل سوځول کړي
د پتنګ برخه اورونه ښایسته ښکاري

لرې ژوند، لویه دښته او کچه غرمه ده
بیا هم د دوبۍ ښارونه ښایسته ښکاري

څه ستا یاد څه د چم ښایست څه د مور مینه
مسافرۍ کې یادونه ښایسته ښکاري

مونږ د پکتیا خلک له آره شاعران یوو
اوس د احمدزي شعرونه ښایسته ښکاري

څلوریزه

زه چې یواځې شم سوچونه ستا راشي
له خیاله یې شرمه خو بیا بیا راشي

نه ډارېږم له نار یا له داره څخه
بس پښتنې مخکې خوله په ما راشي

څلوریزه

قسمته ! دا مینه ده یا لېونتوب ځواب راکړه
ساده دی زما زړه چې کوي مینتوب ځواب راکړه

د عشق په مېچن کې یو ځل رېزه، رېزه شوی یم
که په ما پښتون کې نشته سړیتوب ځواب راکړه

Pukhto.Net

غزل

مکړه په مړو سترګو کتل خون به مې شي درغاړې
وژنې مې څه له بې اجل خون به مې شي درغاړې

لېمو دې له کاره ویستلی یم بس مې تور وه
جېب کې تل کرځوې کجل خون به مې شي درغاړې

په نرۍ لاره چې مې نرۍ ملا په مخه راغله
تېښتې ته بیا کوې تکل خون به مې شي درغاړې

ما د هجران درنې څپېړې پر مخ خوړلې دي
شړې مې چم نه په کنځل خون به مې شي درغاړې

تشه لاسه ته مې دښمن یې جانان ګرم نه دی
ځکه سپک یم په هر محل خون به مې شي درغاړې

کابل کې به هله د پښتو قدر یو په سل شي
که ښکلي پوه شي په غزل خون به مې شي درغاړې

د احمدزي به دا یو څو بیتونه توپان جوړ کړي
بس ته بس کړه دا غاښ چیچل خون به مې شي درغاړې

پردېسي ارمانونه

څومره خوند چې یتیم سره په ژړا ده
هسې چېرته امیر سره په خندا ده

زما یوائې، یوائې ځان بهر دی
روح مې اوس، اوس هم په زړه کې د اسیا ده

زه موسی خان به څنګه غرتي هیره کړم
هره تپه کې مې ګلمکۍ اشنا ده

سوالونه وګړئ په زیارتو د وطن
دغه مېنه مو جنت په دې دنیا ده

شعر مې لیکل یو دم راباندې سبا شو
ګوره پروانه تل پر شمع شیدا ده

غزل

چې د ښو په شان د غشي پر ما يلغار کړي
لکه ظالم پوځ د زړه پلازمېنه مې ناتار کړي

بورا به هغه دم د ګلانو طواف پرېږدي
که ما غوندې مينه د خوبانو په رخسار کړي

يو يې سترګې تورې بل يې رانجه کړه پرې پورې
نور وژلو ته د عاشقانو څه تلوار کړي

زه د ښکاري په دام کې پرېوتم بې خبره
د صياد په دود اشنا د مفتون زړونو ښکار کړي

دا چې څومره غمونه پر ما باندې انبار دي
مينه کې پښتون يم، کنه غر خو هم هموار کړي

خلک مې بولي مجنون د عشق په کار او بار کې
پتنګان سوځېدلو کې د مينې اظهار کړي

د غزل په زده کړه کې زه لا بېخي ماشوم يم
د يار يادونه دي چې رنګين زما اشعار کړي

غزل

خلکو راشئ ما د يار کلي ته بوځئ
دغه ملنګ هغه خوار کلي ته بوځئ

د ګلانو چم کې چې اغزي لټوي
دا لېونی له دې ښار کلي ته بوځئ

ترخو به بند يم د سرو زرو پنجره کې
مسافر خو هم يو وار کلي ته بوځئ

زه چې خان ساتم له هر توفانه څخه
نن مې په غاړه کې دار کلي ته بوځئ

نور مو بهانې نه منم ژر شئ ژر شئ
احمدزی پر نږدې لار کلي ته بوځئ

مظلومې چيغې

راشه چې څه غمونه سره شريک کړو
د قندهار يادونه سره شريک کړو

د شين اسمان تر لاندې د شنو فصلونو
هغه تېر وختونه سره شريک کړو

زما د ماشومې لورکۍ خوږه پښتو
اوس يې تش سوچونه سره شريک کړو

سپېره مخ يم د چورلکو په نڅا کې
بس خړ پړ رنګونه سره شريک کړو

تا چې تل ستاېنه د ګودر کوله
لوټ شوي خيالونه سره شريک کړو

نه اورې د مظلوم فرياد ټول کاڼه دي
څو پاتې غږونه سره شريک کړو

د احمدزي مقصد پښتون ويښول دی
د ورورۍ لفظونه سره شريک کړو

بګتی (لوبه)

ټوله نړۍ ګوره د ژوندون په لاره تلوار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

کاغذ قلم خپل دښمن بولي
ډېران به تل ګلشن بولي
نور نيم، نيم؛ خو ځان يومن بولي
اغيار ته څه وايي نه پر تربور مدام يلغار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

تيارو کې له دنيا بې خبر
ظلمت کې له عقبا بې خبر
کلي خان له ګدا بې خبر
شتمن خاندي په غريبان ټيټ د نيکه وقار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

سفرونه د ټول جهان کا
غير ملکونه ډ ير ښه ودان کا
چې فکر يوسي بيا ارمان کا
اوس پر سر وهي لکه مچ د غلطۍ اظهار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

Pukhto.Net

زما هېواده

چې مې رایاد شي خپل وطن سوکه سوکه ژاړمه
لکه بلبل دبل ګلشن سوکه سوکه ژاړمه

د بېلتون تناره کې په رنګ د ډوډۍ سوزم
اوس لوغړن یم پر سوختن سوکه سوکه ژاړمه

د یعقوب په شان تل یوسف، یوسف چیغې کړمه
بخت کې مو نشته دی دیدن سوکه سوکه ژاړمه

وربځو زما پر هېواد خیټې تشې نکړې
سپېره پاتې شو خوار چمن سوکه سوکه ژاړمه

سپینې واورې د سالنګ په قبر انبار غواړم
شناختې ته هم سپین کفن سوکه سوکه ژاړمه

نمرود لره ابراهیم، فرعون لره موسی وو
داسې به مات شي هر دښمن سوکه سوکه ژاړمه

که زما وینا ستا زړه کې مینه زیاته نکړه
بیا نه پښتون یم نه تورزن سوکه سوکه ژاړمه

غزل

تصور کې دی ستا تصویر خوړې پښتنې
زړه هم تا پسې زهیر خوړې پښتنې

غبرګې سترګې شولې لېچن په تمه تمه
کله ختمېږي دا شوګیر خوړې پښتنې

شوخه ځواني دې را نه جوړه کړه غزلبول
ماښام، ماښام کې شم دلګیر خوړې پښتنې

ستاسو مالت کې باران چې ته باران بولې
زما د اوښکو دی بهیر خوړې پښتنې

د پښتون ژبه، ژبه وي تر مرګه پورې
دا ژمنه ده د یو حقیر خوړې پښتنې

نه ګورم مرات له یواځې پکې ته ښکارې
اوس بند یم د فکر په زنځیر خوړې پښتنې

د سوالګر سوال ومنه یا د زړه خبره
چې څه کېږي تن په تقدیر خوړې پښتنې

Pukhto.Net

د یتیم اختر

نن مې ولید یو یتیم په بازار کې
وړوکی سوال ته وو ولاړ کتار کې

لوڅې پښې، ببرسر، تار تار کمیس
خښیده د غټ هټی وال دربار کې

د کوچنیانو په ژبه پیل کړه وینا
هر یو لفظ یې زما زړه داغل په رښتیا

مورجانې را لېږلی یم ستا لور ته
که خیرات راکړې یوسمه خپل کور ته

وړې خور مې را نه غو شتې ګوډۍ ده
پر دغه ځېل خو پاتې له ډوډۍ ده

یو وروړک لرم هغه هم ژاړي
اختر اختر وایي څه پیسې غواړي

د دوکاندار خو ښه بازار ګرم و
چیغو ته د یتیم چېرته زړه نرم و

څه شتمن خلک ورته راغلي وو
څو یې زمونږ د ښار ستر ښاغلي وو

خو د هیچا هم فقیر ته پام نه و
مستمند ته یو د زهرو جام نه و

چا ورکړه یوه منه، خوسا کېله
وویل ته څه کوې اختر او مېله

محتاج غریب پاس وکتل اسمان ته
په ژړا ژړا یې وویل سبحان ته

ربه مونږ هم ستا بندګان یو
ولې دا هسې خواران، ناچاران یو

دا پېښه چې کړمه تاسو ته بیان
د زړه تول پرهارونه مې شي عیان

څه اوښکې راسره یاري نه کوي
څه قلم راسره ځواني نه کوي

بس نور به زه څه ووایم یارانو
خو چې یتمان هېر نکړئ ځوانانو

غزل

د یار یوې غمزې کړمه لېونو سره ګډ
اوس بلهارېږم په شمع پروانو سره ګډ

زه تکړه پښتون مدام عزم فرهادي لرم
ځکه قسمت کړمه د جګوغرونو سره ګډ

د اشنا د زلفو نګهت راغی له کوم لوري
دا فکر شو ګلګون که شوم خیالونو سره ګډ

داسې کوډې د ښکلو مینې پر ما وکړلې
ژوند مې قبول مجمر کې تل سپېلنو سره ګډ

احمدزی که د مینې په ځېل ځان قربان نه کړ
بیا نو مې ښخوئ خپلو پښتنو سره ګډ

سودا

زمونږ کلي کې یوه غټه ونه وه
د ډېرو عمرونه ښه پلنه وه

هلکانو په کې زنګل بې غمه
چا به ترې پټ خس څنډل بې غمه

جونو به سیوري لاندې دمه شوې
ځینې، ځینې ګودر ته په غوسه شوې

چا به ویل دا لاره څومره اوږده ده
نورو ویل شکر ونه خو شته ده

Pukhto.Net

هر چا له سیوري نه يې خوند اخیستل
وړو به له خبرو پند اخیستل

غرمو کې به چې لمر سېزل پیل کاوه
مرغانو به ونې له سېل تل کاوه

هو دغه ونه د ټولو تمځای و
په رښتیا چې ښایسته او سمځای و

که نړۍ وه ودانه یا به شاړه
زمونږ ونه له سدو نه ولاړه

Pukhto.Net

مدام به سیورۍ د کلي پر سر و
خلک هم په دې نعمت ښه خبر وو

ناڅاپه پاڼې په رژیدو شولې
هر یو، یو رګې په ژړېدو شولې

څانګو کې وینې ټوپونه نه وهل
نور توپان سره زورونه نه وهل

چم والا به حیران سیلونه کول
چا به دغې ناورین نکلونه کول

یو شپه توپان وو باران وریده
ونه خواره کۍ هم ډېره لړزیده

سهار چه خلک لمانځه ته ویښېدل
ښاخونه هر یو بند په بند ماتېدل

هره څانکه یې هر چېرې پرته وه
ګرده خپه او هم په تماشه وه

Pukhto.Net

چا به وویل دا د توپان له لاسه
چا به وویل دا د باران له لاسه

ناګهانه د ټولو چینجو ته پام سو
کلیوالو فکرونه لبږ ارام سو

که د سودا چینجی مغزو ته لار شي
عاقبت به لکه ددې ونې خوار شي

ثلوریزه

راغله پرخه پر مخ د گلاب
که خوله شوه جبین ته عذاب

باده! دومره توندي خو مکړه
غوټۍ لا ښه وي پټ په حجاب

ثلوریزه

ما چې سترګې و غړولې په لومړۍ وار
مورکۍ مې راته ویل چې زما ځان له تا جار

یون او ډیوه هم خوشحال دي ټوپونه وهي
زه اوس ملکه شومه دوی راته کوي کار

(زما د لورکۍ (لېمه) د پیدایښت په ورځ)

بلنه

د دوستانو هرکلی ته گلونه ږدو
مونږ د نوي منزل پر لور گامونه ږدو

په هیله د راتگ مو لیک درلېږو
ستاسو په راتلو مونږ لا خوشالېږو

دا د نوي ترون تر ټولو ښه وختونه دي
دوستان سره یو ځای لکه د باغ گلونه دي

لکه باغ چه پر گلانو ښه ښکارېږي
زمونږ محفل په دوستانو ښه ښکارېږي

د کوچیانو مېلې

د غرونو لمنې کې کوچیان اوسېدل
تل په یوه خوله په ښه شان اوسېدل

ما لیدلي هسې د دوی درې مېلې دي
چې یو بل ته سره ورته او نږدې دي

پېغلو به یوه نانځکه جوړوله
په ښایسته کالیو سینګاروله

ډول، ډول ګانې به وراچوله
سم کېږدۍ په کېږدۍ به یې کرځوله

د دوی دغه نانځکه (پاتو) نومېده
شهزادګۍ غوندې په رښتیا ښکارېده

Pukhto.Net

جونو به د هر یو خېمې ته ورتللې
د پاتوګۍ مخ، جامې به ورښودلې

کوربنو هم بیا لاس غوټو ته سمول
جوار، غوړي،کرُت، غوښه به یې ورکول

دا هر خیز به یې بېل، بېل لوښوکې وړل
سهاربه یې خلک خیرات له ورغوښتل

پېغلوټو ټوله شپه سندرې کولې
چا به اور بل کړه چا به وریجې مینځلې

په سبا به ښه لوی خیرات ورنه جوړ شو
زاړه، واړه هر یو پکې سم موړ شو

هو! دغه رنګې د پېغلو مېلې ولې
قسم دی هغه شپې هم خوږې ولې

هلکانو به کولې ځانته نخرې
ټولو به هو وکړه په یوې خبرې

Pukhto.Net

وویل راځئ چې جوړ کړو مېله یارانو
مونږ هم له نجونو نه څه کم یو ځوانانو

یو اوږ چې خندا نه ورتله په نښه کړه
څهره یې پر ورو نور ښه ورسپینه کړه

د ځوانانو مشر (سپین ږیرک) نومېده
دغه هلک به له هیڅ چا نه شرمېده

شادوبې او خېټه به هم ورسمه کړه
کېږدیو پر لور به یې وربرابره کړه

دوی به له ټولو خلکو شیان ټولول
وره، غوړي، غوښه پرېمان ټولول

په بله ورځ به دوی خیراتونه کول
بیا نو د سپین ږیرک صپتونه کول

سپین ږیرو به ځان سره سوچونه کول
زلمو ته به دوی ورنونه تپه ول

ویل راځئ مونږ هم خیراتونه وکړو
خپل زور معلوم د زړو هډونه وکړو

دوی یو لوښی چې (پاوکی) باله واخیست
ټولو نه یو، یو پاو غنم، اوړه واخیست

بیا نو خپل خیرات ته خوشحالی کولې
زلمو او پېغلو سره سیالی کولې

دا و یو شعر چې مې ولیکل یارانو
اوس ارمان کوم مېلې ته د کوچیانو

د ښاغلي خادم خان کوچي له کتاب (کوچاني پانگه)څخه ما نظم کړی.

څلوريزې

ملګرو نن بيا زوريږم د وطن ارمان کومه
د سرو زرو په قفس کې د ګلشن ارمان کومه

چارچاپېره سکروټې دي زما زړه پکې داغېږي
خړې کوڅې او سوځېدلی چمن ارمان کومه

څلوريزه

مکړه د پردو خويونه ياره بې پښتو به شې
زده دي کړل عجب چلونه ياره بې پښتو به شې

زه او ته پښتانه يو او پښتانه به يادېږو
خير که د وليد ملکونه ياره بې پښتو به شې

Pukhto.Net
پښتو

څلوريزه

نه مې ارام شته نه مې قرار شته
نه مې خزان شته نه مې بهار شته

په غمونو کې ډوب يم ډوبېږم
نه مې هېواد شته نه مې ګلزار شته

څلوريزه

راشه اشنا که مې پرهارونه ګورې
بېلتون راکړي هغه زخمونه ګورې

ته به وايې چې زه به تل خوشحاله يم
غيرو ته خواري که نور ملکونه ګورې

څلوریزه

چوپه خوله ناست یو پر مونږ ظلمونه کېږي
د پښتون پر کور عجب سیلونه کېږي

یا قلم رامات کړي یا مو زوی رامړ کړي
اوس نه ښایسته ډېر وختونه کېږي

څلوریزه

زما چوپتیا مه ګڼه انکار ګڼې زه شرمېږمه
زه پښتون یم نه را ځي اقرار ګڼې زه شرمېږمه

ته را نه د مینې خبرې په ډک محفل کې غواړې
له ما نه کله شي دغه کار ګڼې زه شرمېږمه

نظم ښاغلی (جهاني صاحب) ته

پر هېواد مَېن جهاني په خیر راغلې

ستا لیکنې روښانوي تیاره زړونه
هر یو شعر دې ویښوي ویده قومونه
ولس ته ورسپړي مدام پټ رازونه
په خپله خاوره قرباني په خیر راغلې
پر هېواد مین جهاني په خیر راغلې

مسرې کړي جوړې څنګ په څنګ کتار کتار
ساز شي ترې هسې د بیتونو ښکلی هار
په کمال سر ته ورسوي دغه کار
پښتو د ادب ارماني په خیر راغلې
پر هېواد مین جهاني په خیر راغلې

د لر او بر په غم غمجن یې زورېږې
پښتون په تباهۍ خپه یې ژړېږې
د ګلانو په سوځولو ګرېږې
تېرونو ځان ځاني ته په خیر راغلې
پر هېواد مین جهاني په خیر راغلې

د گلانو جنازې

نن بیا زمونږ پر کور جوړه کربلاه ده
نږ پېدلی د کلي هره قلا د ه

لویه لاره پر سرو وینو لت پت شوله
گودر هم سوځېدلی را ته جلا ده

د تنکیو گلانو جنازه و شوه
پر هدیرو د خوارانو واوېلا ده

دې لوري ته غم دی بل هیڅ څه نشته دی
بره کې د ځینو هسې جوړه غلا ده

نور په دې دنیاگۍ کې مو قصور نشته
بس پښتانه یو چې مو مېنه تالا ده

گلاب مې اخیستی اور دی

سره سره اورونه اوري زما په ارمانونو
ړانده بمونه اوري زما په ارمانونو

کلی کلی پاتې نه شو جوړه هدیره شوه
تل راکټونه اوري زما په ارمانونو

ما له د گلو هار وې زما خوره هېواده
اوس خزانونه اوري زما په ارمانونو

هیلې مې خاورې شولې صبر په ختمېدو دی
مدام غمونه اوري زما په ارمانونو

چا له وژاړم چې گلاب مې اخیستی او دی
غمجن گلونه اوري زما په ارمانونو

Pukhto Net پښتو

مورکۍ ته

مورې په کومه ژبه ستا د مینې اظهار کړم
زما ځان او زما جهان یې بس دا اقرار کړم

دروازه کې ناسته د راتلو لارې مې څارې
خدایږو اور پورې په ډېر درهم او په دینار کړم

چې مورکۍ مې رانه ملال، خپه، غمجن وي
نور خو بیا زه پښتون نه یم که پر سر دستار کړم

څه ښه وایي جنت د مور د پښو لاندې دی
دا ژوند به نثار تر هغه ژوند هزار کړم

دغه څو بیتونه د غټ دیوان ارزښت لري
ورته ګوره ادکۍ داسې ګلګون خپل اشعار کړم

زه او زما ضمیر

نن مې وکړي خپل وجدان سره خبرې
د ضمیر له پټ جهان سره خبرې

ورته یاد مې کړل د هالنډ ډېر ګلونه
چې عدن سره سیالي کوي باغونه

له نګهته یې مچۍ په ګډا راځي
مفتون زړه ته زما بیا هم ژړا راځي

ستاینه مې ورته پیل کړه د ښکلو
مونږ یې کړو لکه اخګر د اور بخرو

صفت مې ورته وکړو، پاریس دپیغلو
څه د بلجیم د ایاغو، ډکو پیالو

ناڅاپه شعور نه داسې اواز راغی
مساپر روح ته یو سوزاوگداز راغی

وویل همېش مسلمان یم زه پښتون یم
د خپلې خړې خاورې به تل مجنون یم

تار، تار څادر زړې څپلی مې یادېږي
قسم د تناره ډوډی مې یادېږي

بې قراره شپه

زما پر هېواد بل اور دی زه به څه خوب وکړم
نن ژوندون راته پېغور دی زه به څه خوب وکړم

نازکې غوټی شولې هسې څانگو کې مړاوې
نه بورا او نه یې شور دی زه به څه خوب وکړم

د روه ښکلې به سپوږمی سره سیالی کولې
اوس یې د سوال ټیکری خور دی زه به څه خوب وکړم

څلوریزه

دا چې زما په څمکه اور بل دی
دا چې زما په خاوره غو بل دی

دا چې زما له زړه وینې څا څي
جوړ کړی کوم ظالم دغه چل دی

د هېواد مینه

پتنګ خو له اوره کله ډار کړی
خپل ژواک په خندا له شمعې ځار کړی

عندلیب به مدام عشق په ګل کړي
پر سندرو ستاینه د یار کړي

مینه کې منصور غوندې چې مست وي
څه پروا د مرګي څه د دار کړي

هر بزم کې مرکه بس ستا کوي
پښتانه چېرته له مینې عار کړي

د لاله په شان هر یو داغ لري
بیا هم له ملکه ځانونه ځار کړي

احمدزی غریب خو شاعر نه دی
مساپر دی چه دا کار او بار کړي

Pukhto.Net

غزل

دا څه ژوند دی تېرومه بس زندان کې
یو څو کاله مې تېر کړ واړه خپګان کې

د خپل خوږ هېواد هر یو چم مې یادېږي
ځورېږم د فکرونو دغه توپان کې

ما وویل څه به وګټم څه به ولېږم
اوس خو زه ګډ یم سراسر په تاوان کې

لکه ماشوم زړه خوشحالوم په خوږو
اخرسر مې سپین شو د وطن په ارمان کې

لویه ربه ورحمېږه زما په حال
ګنې نو احمدزی مړ به شي هجران کې

څلوریزه

یو وړوکی شانتې ښونځی په غرو کې غواړم
چې ستر شوم پوهنتون هم په پښتو کې غواړم

نن لراوبر ته خپله ژبه سپکه ښکاري
زه بیا برم د مشرانو په شملو کې غواړم

څلوریزه

اوسپنه چې څومره ټکېږي هغومره پخېږي
د پښتون بچي هر وخت ورو ورو میدان ته ګرمېږي

دښمن یې مدام پر مېنه ورشي خو دا یې هېر شي
هغه څوک چې اور ته نژدې کېږي اخر سوځېږي

دوه پښتو متلونه دي

کډه په سر یم

نن له ډېره غمه زخمي په ځیګر یم
د سپېلنو په شان سوی په مجمر یم

یو زما بل مې د ژبې قدر نشته
خپل هېواد کې بهر شوی له دفتر یم

ورور ته مې کافر ما ته مسلمان وایي
د غماز په تبر مات هغه نښتر یم

غرونه، کانونه، لعلونه مې لوټېږي
په دا دومره نعمتونو کې نهر یم

سیندونه مې د بل ځمکې آبادوي
زه هلمند کې جل وهلی درپه در یم

یو جنګ پسې بل جنګ بل پسې بل پیل شي
د جګړو له لاسه تل کډه په سر یم

احمدزیه ستا شعرونو کې رښتیا شته
وطن ته پټ پټ ژاړې زه ښه خبر یم

غزل

چې زما په عاشقۍ کې ډېر بد حال دی
دا خو ځکه چې د یار په زنه خال دی

فکرونه څومره سخت شول تل مې زنګوي
د عاشق په برخه همېش د غم ټال دی

دلته لکه ماهي په سینه څښېږم
په هر ځای کې غماز غوړولی جال دی

ستا له کوڅې نه به رقیبان لاړ نشي
دغسې ما په ملا کتلی فال دی

سخي زوم د ټول کلي خوښ وي متل دی
د سپېره زوم سپېره کور سپېره یې مال دی

میني داسې ساز راته په سر کې جوړ کړ
چې یې نه آهنګ سم دی نه یې څه تال دی

احمدزی غریب لېونو ته قریب شو
اوس مسکین خبر نه په میاشت نه په کال دی

Pukhto.Net

درنه ځمه

تر څو به کړې په پټه کتل اشنا درنه ځمه
لړ په دېواله راښکاره شه سبا درنه ځمه

زه پوهېږمه ګلې چې ستا مينه پښتنه ده
سترګو کې کوه جنګونه په رښتيا درنه ځمه

ټول يادونه، سوچونه به له ځانه سره يوسم
زړه مې نه کېږي مجبور يم په ژړا درنه ځمه

غزل

يار ته چې ګورمه فکرونو کې ورک شم
د لېونو غوندې سوچونو کې ورک شم

زر څه وي زور څه وي مال څه وي په عشق کې
نادان نه يم چې دې څيزونو کې ورک شم

څه ښه وايي چې دولت د لاس خيرې دي
پيسې به څه کړم چې ظلمونو کې ورک شم

زه مين يم له هر څه نه بې پروا يم
تل د جانان په صفتونو کې ورک شم

اوس زمونږ ښار کې رقيبان چړچې کوي
زه لکه يتيم په ګردونو کې ورک شم

زړه مې راته وايي چې سيند ته ورټوپ کړم
کله، کله داسې غمونو کې ورک شم

دا شاعري به د احمدزي کور وران کړي
د قلم په شان به شعرونو کې ورک شم

رښتینی انځور

چې د پی مخو په ښار کې بې قرار وي
یا به مسافر وي، یا خو به لاچار وي

د مار په څېر خرمن اچوي له غمه
هغه سړي چې لرې له خپل دیار وي

چې پښتون په مخه ورشي ژړا ورشي
که هر څومره په زړه سخت په ځان تیار وي

د پردو موټرو تصویرونه کاري
قسم لکه اسپندي به یې روزګار وي

ځینې ځینې د یورپ په ژوند ډېر ویاړي
څه به خوار پردېس وي، څه به یې وقار وي

د کلي نه تل د غم خبرې اوري
د وطن په غم به یې ځیګر پرهار وي

د احمدزي په مخ بیا اوښکې بهېږي
مسافر په زړه نرى په روح بېمار وي

غزل

چې هر وخت زما د وطن سودا کوي
نن هغه خلک د سولې غوغا کوي

کله یو کله بل لښکر سره جنګ کړم
یاران خو هسې چیغې د غزا کوي

لکه ګونګ د خپلې ژبې بې برخې یم
که پښتو وایمه، پر ما خندا کوي

هم په زړه هم په ځیګر زخم راکوي
اُف ! چې همدوی خبرې د دوا کوي

د یوسف په شان مې خپل ورونه خرڅوي
بیا همدوی هر چا ته کېني ژړا کوي

د شپې، شپې د غم کاروان ښار ته راولي
په سبا، سبا یې تور په بل چا کوي

د احمدزي په سینه کې دردونه دي
هېواد یې لوټېږي، زړه یې درزا کوي

Pukhto.Net

غزل

شاعري سړي ته داسې يو عذاب شي
چې دوه،درې ټکو پسې ځيگر کباب شي

د تخيل گرفت ته هک پک حيران وي
ان دننه په گوگل کې زړه خوناب شي

ته به وايې د غمونو ټيکه دار وي
زر سوچونه لري کله ژر حساب شي

تر هغه کاغذ او قلم جېب کې ساتي
تر څو پورې چې پوره د ژوند کتاب شي

د هر چا په درد، دردېږي تل ژړېږي
اخر به د اوښکو په سيند کې غرقاب شي

څه د جانان څه د جهان څه د اسلام
څه د وطن په فکرونو کې خراب شي

احمدزيه پام چې ته بې پښتو نه شې
که پښتو لاړه پېښور به پنجاب شي

غزل

که څوک په ژوند کې شي يو ځل مهمان د گلرنگو
هلته به ورته ښکاره شي ايمان د گلرنگو

څه په گفتار څه په رفتار څه په رخسار ښې دي
خو په زړونو يې کرکه وي پنهان د گلرنگو

ما ويل ځوانه دلته څه دي، ولې دلته راغلې؟
وی چې چوپ شه! ځواني مې شه قربان د گلرنگو

چا ياران چا خپلوان چا جانان چا وجدان پرېښود
په توره شپه دوی ولاړ په دوکان د گلرنگو

بس لاس په لاس سودا ده ، مينه مينه نه شته ده
ځينې خلک هسې کوي ارمان د گلرنگو

صغيره گناه به دې هم کبيره گناه شي
داسې په گناه ککړ دی جهان د گلرنگو

احمدزيه اوس دی په حلوا کې غاښ ماتېږي
اوس چې زوړ شوې اوس پوه شوې په تاوان د گلرنگو

غزل

عشق مې د زړه ستنې لړزوي عجب
د ماشوم په شان مې ژړوي عجب

ته به وایې چې تل نشه نشه یم
داسې مې په لاره زنګوي عجب

کاش یو زه سپک وای د ښکلو په مخ کې
ډېر ډېر درانده خلک سپکوي عجب

مینې څیرې ګرېوان مخ په بازار کړم
اوس جهان راپورې خندوي عجب

زما او د پتنګ په برخه اور دی
مونږ دواړه په یو رنګ سوځوي عجب

هیڅ یې په علاج نه پوهېږم خلکو
بس دغه یوغم مې کړوي عجب

احمدزیه دا ستا په شعر کې څه دي؟
چې په مینو اور لګوي عجب

غزل

نن خپه رانه جانان دی ربه خیر کړې
زما زړه سخت په لړزان دی ربه خیر کړې

ودانه د مینې دنیاګۍ وه زمونږ
تنهایي کې غټ تاوان دی ربه خیر کړې

پاس اسمان کې د غم ورېځې راښکاره شوې
ږلۍ ، باران که توپان دی ربه خیر کړې

ته مې یار، ته مې دلدار، ته مې نګار یې
بې له تا مې ژوندون ګران دی ربه خیر کړې

احمدزیه ورشه آشنا راپخلا کړه
د ربیار داسې فرمان دی ربه خیر کړې

Pukhto.Net

غزل

مینه وړیا، ګټه بې ستړیا نه کېږي
محبت په ژړا یا په غلا نه کېږي

دلته به له سراومال نه تېرېدل وي
دغه ګرانه سودا له هر چا نه کېږي

که د اشنا په خوله نوم د اشنا راشي
قسم چې بیا ژوند بې له اشنا نه کېږي

مدام ناصح ورته وایي صنم پرېږده
خو مجنون تل وایي بې لیلا نه کېږي

احمدزیه ته په جدایی کې زوړ شوې
د وصال تمه اوس نو له تا نه کېږي

غزل

چې رانجه په سترګو پورې کړې بلا کوې بلا
یوه ورځ مې وژنې ګلې چې همدا کوې همدا

کله دې مخ په سور سالو کې پټ کله ښکاره کړې
اشنا څه له داسې ظلمونه پرما کوې پرما

ما خو په مینه مینه ستا د نوم پوښتنه وکړه
ته په زوره زوره په کړس کړس خندا کوې خندا

یو زه یم چې مدام د زړه په وینو غزل لیکم
بل ته مې ورانه د خوبونو دنیا کوې دنیا

یا په شګو یا خو په ګاټو ګوزارونه کوې
د مینې دغه انداز څومره زیبا کوې زیبا

پرون هم ستا په انتظار کې ناست وم ته رانغلې
ای جانانه نن بیا هم خپله رضا کوې رضا

دا د غرونو احمدزی عجب بختور سړی دی
چې همېش ورته په پښتو کې وینا کوې وینا

Pukhto.Net پښتو

پښتونواله

چې په خپل وطن شیدا وي هم مفتون وي
داسې خویونه یواځې د پښتون وي

نه له عشقه نه له جنګ نه په شا کېږي
هم یې رزم هم یې بزم کې ګډون وي

که صاحب د ډېر قدرت یا ډېر دولت شي
په هر حال کې په هر ځای کې ډېر موزون وي

جګ او ټیټ خان او غریب نه وي په منځ کې
پښتونوالې کې بس دغه یو مضمون وي

د بل ناموس ته د خور په نظر ګوري
ځکه یې خو خلک څنګ کې په سکون وي

که په ټول عمر خواري او مزدوري کړي
تل له خپله ربه راضي او ممنون وي

دردمن ځان یې د هېواد په درد دردېږي
همېشه به یې دردونو کې ژوندون وي

غلیم ته دا ځای لکه د سرېښو ډنډ دی
چې دلته بند شي ورباندې جوړ شبخون وي

احمدزیه پښتانه سره جرګه کړه
که نه تل به ستا د لراوبر بېلتون وي

غزل

نن خو بیا د اشنا غم را باندې زور دی
زما په سر کې جوړ شوی عجب شور دی

هم مې زړه هم مې ځیګر لمبه لمبه شي
چې آه مې له خولې خېژي په شان د اور دی

مساپرۍ کې مې بې وخته سر سپین شو
د ژوند فصل ته برګر ويستلی لور دی

د بېلتون تنور کې ورځ په ورځ پخېږم
د تناره سيخ غوندې مې رنګ تک تور دی

کله د غرب کله د عرب مزدور يم
دا خو ځکه چې ما نه خپه خپل ورور دی

که څه اوس هم کابل په وينو رنګ ښکاري
پر ما ګران دی هلته مې د جانان کور دی

يا دا همه د وختونو امتحان دی
يا عشق کې د احمدزي نصيب نسکور دی

غزل

په رښتيا خبرو ډارېږي هر اشنا نن سبا
د دې خلکو شونډې ګنډلې دي کوم چا نن سبا

ساقي راشه په ماتو هندارو لږ نظر وکړه
دلته روغ زړونه پاتې نه دي د هېچا نن سبا

زمونږ د ښار اپلاتون هم بې ځوابه غوندې دی
ناست يو بس تيارو کې په تمه د رڼا نن سبا

يوه ځواني دوهم غريبي درېيم چې مينتوب شي
دغه درې خو عاشقانو ته شي سزا نن سبا

احمدزيه دا باقي عمر ميخانه کې تېر کړه
که څه غم کړې د هغې ابدي دنيا نن سبا

غزل

ستا د مینې دېوانه یم
هم پاګل هم مستانه یم

پتنګ غونډې اور ته ورشم
عجب عشق کې مردانه یم

یو ساعت لکه د کال شي
داسې بند په جېلخانه یم

ځیګر مې له وینو ډک دی
تل د غشو نښانه یم

چې جنت نه خلک باسم
د غنم هغه دانه یم

څومره جفا ده وطن کې
مدام سر په ویرانه یم

زه احمدزی ډېر ګمنام وم
اوس جهان کې افسانه یم

غزل

یو غم د سل غمونو برابر دی نن
چا ویل چې په دې کلي کې اختر دی نن

دلته هره کوڅه له سوالګرو ډکه
دلته بیا هغه خوار یتیم نهر دی نن

پرون هم د چا په کور کې ویر و نن هم
بس همدغه د نن تازه خبر دی نن

زما ځوان شاعر د نجونو مستي غواړي
د پښتنې پوړنې ته خطر دی نن

نه یې په سر کې څه، نه څه تپوس کوي
زما لیکوال صاحب لږ څه اوتر دی نن

د ښار نامتو زمری خان هم ګېدړ وخوت
د خیرات په وخت کې خان په سفر دی نن

احمدزیه د مظلوم مرستې ته ورشه
اوس خو د قوم مشرتوب ستا په سر دی نن

غزل

چې دې څومره خورمه لا ډېرېږې غمه
ورځ په ورځ په ما باندې غمېږې غمه

کله کله د خانانو خوا ته ورشه
نه توبه ! ته خو هلته شرمېږې غمه

بېخي نه ختمېږې، بېخي نه درېږې
د يورپ باران غوندې اورېږې غمه

غم بې نېټې راځي دغه يو متل دی
د دې کلي پر سر تل چورلېږې غمه

ما ويل چې نو شپه ده سبا به شي اخر
ته لکه د تورې شپې تورېږې غمه

ړومبی زه ماشوم وم بيا ځوان شوم اوس زوړ يم
عجب کار دی ته هېڅ نه زړېږې غمه

احمدزی چې چېرته ځي ته هم هلته ځې
لکه سيوری راسره ګرځېږې غمه

غزل

په سوال او زاري کله تم کېږي ژوندون
څومره په منډه منډه تېرېږي ژوندون

په تور رنګ باندې سپين وېښتان نه پټېږي
لکه سپين غر کال په کال سپينېږي ژوندون

د دنيا قومونو سره خوشالي کړي
مونږ سره په غوړو کې سوځېږي ژوندون

زه په ځوانی کې پر تا ډېر ډېر نازېدم
چې زوړ شوم پر ما خندېږي ژوندون

ما به ويل چې عمر چېرته ژر خلاصېږي
خو د سترګو په رپ کې ختمېږي ژوندون

تېر وخت د پسرلي موسم په شان خوږ و
اوس لکه د ژمي شپه سړېږي ژوندون

چې احمدزی سم شي ژوند يې نه سمېږي
د يو وران محل غوندې نړېږي ژوندون

Pukhto.Net
Pukhto.Net

غزل

د اشنا اشنایي غم سره اشنا کړم
هر اشنا او نااشنا ته یې رسوا کړم

چې د خوبونو دنیا مې شوله ورانه
له ډېره درده په ویښه شپې سبا کړم

اوس مې سترګو کې اوښکې ایسارې ښې دي
که سېلابي شوې اباسین به تالا کړم

یو د ښکلو مینې سپک لکه د خس کړم
بل یې د دوست او د دښمن د خندا کړم

څه مینه ړنده، څه عاشقان ړانده وي
زه خو څه ستا څه د وخت جفا بینا کړم

ستا نوم سره به تل بې وفا ولیکم
ټول پوهېږي چې روا که ناروا کړم

احمدزیه ولې دومره ډېر فریاد کړې ؟
چې مې یار ستمګر شو خود به غوغا کړم

غزل

د مینې کار او بار کې نقصان خو به وي
د زړه سودا کې د زړه تاوان خو به وي

چې په خپله د عشق اور ته ځان ګذار کړې
نو د لمبو په منځ کې ګوزران خو به وي

اوس چې سترګو ته په کومو سترګو ګورې
بیا د هغو سترګو نه باران خو به وي

سم دم سرې شي لېونی چې مین شي
د پاګل سرې ځیرې ګرېوان خو به وي

که پرېشاني یې وي د پرېشانو زلفو
لکه احمدزی پرېشان پرېشان خو به وي

غزل

هر څه ختمېږي نه ختمېږي د زړه درد
مینه کې هره ورځ ډیرېږي د زړه درد

چې همېشه زما زړه ته را روان وي
عجب مې ژر ژر میلمه کېږي د زړه درد

نه ځوان نه زوړ نه غریب نه موړ پېژني
سړي سره یو ځای اوسېږي د زړه درد

بهر کې چې خپل کور او کلی را یاد شي
بیا مې په سینه کې مستېږي د زړه درد

د یو چا غمونو ډېر ډېر سودایي کړم
اوس ښېخي ښېخي نه پټېږي د زړه درد

درسته شپه ویښ یم، نه خوب نه کرار لرم
بس د میاشي په شان بنګېږي د زړه درد

واه واه احمدزیه په دې ښکلي غزل
چې په لوستلو یې کمېږي د زړه درد

Pukhto.Net

غزل

څه ښه ورو لمر ته سمېدلې کاپرګلې
اُف! عجب په مینه پوهېدلې کاپرګلې

زه د غرونو یو ساده پښتون په زړه سخت ومه
ته د کاپر لور پرما ګرانېدلې کاپرګلې

بازار کې به زه په منده منده تېرېدمه
ته به هر دکان ته درېدلې کاپرګلې

د ورځې مې همېشه په سترګو کې ګرځېدې
خو پرون مې ډېره یادېدلې کاپرګلې

زما په دین او مذهب کې شراب څکل حرام دي
ته به په لاره کې ځنګېدلې کاپرګلې

یو ستا دنګه ونه، دنګه غاړه دنګه ځواني
بل به د خوار په درد دردېدلې کاپرګلې

احمدزی غمزده و غمزده به پاتې شي
چې دا ته ولې په قهرېدلې کاپر ګلې ؟

Pukhto.Net

غزل

وطنه تل مې تاپسې ځورېږي زړه
اوس په چیغو چیغو کله تشېږي زړه

پرون مې د جومات پیتاوی رایاد شو
قسم چې لاتراوسه مې خوږېږي زړه

ما ته په تعویذ کې خړې خاورې راوړئ
چې د غریب مساپر پرې رغېږي زړه

د دنیا اورونه ورته خړ سترګې شي
په داسې اور مې ګوګل کې سوځېږي زړه

زموږ ښار کې زموږ دښمنان ګرځي
خود مې له ډېرې غصې نه خوټېږي زړه

زه او درد همېش سره غاړه غړې یو
نه غاړه غړوي شم، نه سمېږي زړه

احمدزیه دا ته هم عجب سړی یې
مدام دې د هېواد په غم غمېږي زړه

Pukhto.Net پښتو

غزل

خان که ریا کړي خلکو ته رښتیا ښکاري
خوار که رښتیا کړي خلکو ته ریا ښکاري

دلته هم سوالګر هم حکمران سوال کوي
خو چا ته ناروا چا ته روا ښکاري

یوه پښتنه په محفل کې ګډېږي
یو پښتون ته دغه مسته ګډا ښکاري

وینو چې مو وینې بهیږي یو رنګ لري
خو ستا وینه ګرانه، زما ورېا ښکاري

که غریب سړی دانا وي نادان ښکاري
که نادان سړی شتمن وي دانا ښکاري

چې سپین شخص سپینې سپینې خبرې وکړي
بیا ځینو اشخاصو ته بې حیا ښکاري

احمدزیه خوله پټه که سر به بایلې
اوس نو په ښار کې سر په سر سودا ښکاري

Pukhto.Net پښتو

غزل

نــن بیـا خپـل اسـتاد تـه چیغېـږي یـو ماشـوم
څـــه پـــه ســـلګو ســـلګو ژړېـــږي یـــو ماشـــوم

د ټـولګي پـه یـو کـنج کـې شـنې لښـتې پرتـې
لـــه دغـــه حالـــت نـــه ځـــورېږي یـــو ماشـــوم

چـې معلـم یـې پـه وهلـو غـواړي سـم کـړي
خـــو پـــه وهلـــو نـــه ســـمېږي یـــو ماشـــوم

ســـهار وختـــي ښـــونځي تـــه وړی شي روان
د مـــورکۍ پـــه اوښـــکو پـــوهېږي یـــو ماشـــوم

یـو یـې زوړ پـوړ بکـس بـل یـې شـلېدلې جـامې
خپلـــو همزولـــو تـــه شرمېـــږي یـــو ماشـــوم

نـــه یـــې چپلکـــې نـــه یـــې بوټونـــه شـــته دي
د پښـــو لـــه درده تـــل دردېـــږي یـــو ماشـــوم

احمدزیـــــه لــــه دې ښـــــاره لـــــرې ګرځـــــه
دلتــــه اوس هـــره ورځ قتلېـــږي یـــو ماشـــوم

پای